

אכתקוים לירותי



הורים חכמים. הם קנו לו פסנתר. הוא גדל. שער צימח. עכשיו הוא בש' מינית תיכון בירושלים, אבל הוא עוד מנגן על פסנתר. יש לו הצלחה לא גורמאלית בחברה. תמיד מוזמן לכל המסיבות. כל המסיבות שאין בהן פאסיפון, כי הוא מתבקש תמיד לשבת ליד הפסנתר ולנגן מוסיקה לריקודים לזוגות. וככה הוא מנגן לחברים שלו כבר ארבע שנים. לכולם היו כבר חברות רבות, בזכותו, רק הוא נשאר החבר של הפסנתר שלה. לאחרונה הוא התיימש. הוא עוב את החברה הסלוגנית וניכנס לתנועה המאוחדת. אבל לאחרונה הוא התיימש גם משם. עכ' שו הוא לא בתנועה ולא בחברה סלוגנית, ולאחרונה הוא התיימש גם מזה. יש לו כלב חמוד והוא (הפסנתרן) מעונ' יין להכיר נערה מוסיקאלית המודה.

אבל הוא לא מתכוון לעזוב את הארץ לעולם. לפחות לא במשך השנה הבאה. מי שמעוניינת בו יכולה להודיע לו ישר לרחוב החשמל 19, תל-אביב. כל טוב. ★ ★ ★

בגרות

זה היה אתמול. לפתע, בשעה חמש אחרי הצהריים, הן חשו שהן התבגרו. פתאום הכל-הכל נמאס להן. החתיכים השריריים משפת-הים. סירות המירוק, מכוניות-הסיפורט והמסיבות הגועליות. הן שתי חברות (2/1446), ובאותו יום הן אפילו נשארו בבית ולא יצאו למסיבה. החברה שרקו בחוק, אבל הן התבגרו ולא יצאו למרפסת. שתיהן ישבו והיהרו כמה הכל-הכל כבר נמאס להן, וכמה הן היו נותנות אילו היו כותבים להן שני חתיכים משפת-הים, שיריים, גבוהים ובוגרי-אימי נסיה, בעלי סירות-מירוק, מכוניות-ספורט ומסיבות משגעות בכל ליל-שבת. ★ ★ ★

אמנות בתנועה

במוזיאון תל-אביב מתקיימת תערוכת אמנות ותנועה. בינתיים אי-אפשר ללבוש את התמונות של אגם. אבל באמריקה כבר אפשר ללבוש תמונות נעות. החידוש האחרון של האמנות הקינטיט שם היא השימלה. היצירה בקומפוזיציה שחור-לבן, בדוגמת שיפט מאורגאנדין, הוצגה בי גאלריה מיוחדת על מסלול על גופה של דוגמנית. היא נמכרה מייד. (השימלה, לא הדוגמנית). האמן יצר מיד שמלות בסיטונות. השימלה הקינטיט משתנה בהתאם לתנועת הגבר הצופה בה. לכל שימלה כזאת מצורפות הוראות-השימוש הבאות. הוראות



דומות מאד התפרסמו בקאטאלוג של מוזי' און תל-אביב על האמנות והתנועה. היצירה דורשת מצופה שיתוף-פעולה. הוא חייב לנוע סביבה, כדי לפענח את מכלול הצורות המתגלות לעיניו תוך כדי הליכה. מכל צד רואה הצופה מראה אחר, כך מופגנות תנועותיה הממשיות של היצירה, שצורתיה ניתנות לתמורות ומהוות צירופים נעים, המפנים מקומם לצירופים חדשים ויוצרים סוג חדש של אמנות. יצירה כזו עושה מכל נערה, הלובשת אותה, חלק אינטגרלי מהאמנות. הגבר חייב, כמובן, לשחק איתה פעולה, ולנוע סביבה מכל העברים. הדבר חוסך דיבורים. כי תפקידו של הגבר לשחק ולהתפעל. הנעלים והשריכים המגיעים עד הברכיים הם הנעלים האחרון של סנדלרים משוגעים. בעוד כמה שנים זה גם יגיע אלינו.

בניגוד לדיעה המקובלת, הסבירו לי ה' שבוע, הרי ניפנוץ בסמרטוט אדום לפני השור, אינו מרגיז אותו. האמת היא, שרק פרה מתרננת כשמפנפים בסמרטוט אדום מולה. אבל הסיבה שהשור כן מתרגז כשי' מפנפים מולו בסמרטוט אדום, היא פשוטה: הוא מתרגז שזועים, ומחליפים אותו בפרה. ★ ★ ★

הפסנתרן העצוב

כל הנערים, הבחורים והגברים ניגנו על כינור. קנו להם כינור בגיל שש, ובגיל שבע מכרו אותו. רק לו (3/1446) היו



שלמה הוא בן 21, וגובהו 175 ותצי סנטימטר. הוא מב- קש לצייץ שהתמונה שהוא שולח היא אמנם תמונת-ספורט, מרגישים.

שאלתי במשטרה. הסמל התורן הבטיח שי יציבו בקרוב בחוף זה פקח עירוני לשמיי רה על הצדק. אני מקווה שזה יהיה בקרוב מאד. עד אז, לצערי, עליך ללכת רק בליווי נושער כבד. ככה זה היום בתל-אביב. ★ ★ ★

כפויט רטוב

רותי יקירת, השבוע חגגנו את יום הולדתו ה-18 של חברי. בדרך כלל אני לא שותה כמעט. אך הפעם החלטנו לחגוג את המאורע כמו שצריך. עשינו סיור בכמה מועדונים ושתי' חי כמה כוסית יין. אחר-כך עשינו ספורט, ובכסף שנישאר התחלנו להזמין חצי בקבוק שאפניה. אחר-כך שתיתי 2 כוסיות קוני-יאק. אני רק בת 16. האם נהגתי שלא כשורה?

אסתר, הצלה

יתכן מאד.

רותי יקירת

בליווי משומר חזק

רותי יקירת, בצהריים יורדות חברותי ואני אל הים. הצרה היא שכל מיני פירחחים מתיזים עלינו חול, נספלים אלינו, מנבלים את פיהם, נשכבים לדיננו, או משחקים עלינו פינג פונג וכדורגל. פניתי כמה פעמים למציל בחוף שרתון, והוא אמר "זה לא עסקי". חזלנו ללכת בזמן האחרון לים בלי ליווי כבד של חברים שלנו. אבל לא תמיד יש לליחי זמן בשבילנו. או ללכת לבד לים ולהחזיר לפרחחים, או להתר? א. אורה, תל-אביב

רק לא להתזיר, אם אינך רוצה לחזור הביתה עם פנס כחול. את בעצמך טוענת שהם פרחחים.

נערת השבוע

ל"ג בעומר היה השבוע. כולם היו מאושרים, התחתנו, התגלחו, הסתפרו ושרפו את היטלר ונאצר. רק ציפי פלדמן עוד מתלבטת. מתלבטת זו לא מילה. היא ממש עומדת על פרשת-דרכים ומתי ייסרת בבטיות הדור. האם עלי להתפלג, היא שואלת את עצמה, או להמשיך ללכת בתלמי האם להיות משוגעת או נורמאלית? האם לאמץ לי אישיות חדשה, או שאמשיך להיות אותה הציפי פלדמן לנצח?

כי סוף-סוף היא כבר 18 שנה אותה ציפי, וזה המון. כי כל חברותיה הן כבר לא הן. כל אחת היא כבר משהו אחר. אחת היא ב"ב ואחת סופיה, ואחת קארדינאלה, ואחת יעל דייך, ואחת רובינא ואחת פלורנס נייטינגלי. כל אחת היא כבר מישהי. רק ציפי היא עדיין ציפי. נורא.

כל יום אחרי-צהריים היא הולכת לשפת-הים, מקמטת את המצח ומתלבטת: להיות חזמה או בלונדית? להיות לזות או לשמוץ? להיות החברה של מישהו, או להמשיך להיות הידדה של כולם? להתגייס ביוני או לעבוד ביוני בהנהלת-השבונות? אם אני אתגייס ביוני, אני לא אעבוד בהנהלת-השבונות, אבל לעומת זאת אם אעבוד בהנהלת-השבונות, אז אני לא אהיה חזילת. אז מה לעשות, לקנות את השמלה ההיא או את השניה?

ואולי שאתחתן ודי? מה פתאום להתחתן? אני לא זעיר-בורגנית!

חוקי מזה, אין לי חבר בכלל, אז איך אני יכולה להתחתן? אז אולי להיות בלונדית? לא, שיגעון. באלט מודרני הרבה יותר מתאים לי. אבל, רגע, החברה הזהירו אותי שזה מאוחר מדי להתחיל בגילי. בכל זאת, אקנה את הנעליים הפתוחות שראיתי היום, ולא את ההן מאתמול. ואם יהיה לי זמן, אז אולי גם אתגייס לצבא. אבל למה שאתגייס לצבא, אם אני יכולה באותו זמן לעבוד בהנהלת-השבונות, או לפחות להיות בלונדית?

אחר-כך היא נעשית פתאום רעבה, הולכת הביתה, ישנה עד למחרת אחרי-צהריים, כי היא בחורה חושבת וזקוקה למנוחה. ואחר-כך היא קמה, אוכלת, יוצאת לשפת-הים וממשיכה להתלבט במקום שהפסיקה אתמול: אז לקנות את הנעליים הפתוחות או יותר טוב שאתגייס לצבא?

